

[Chr. Ernst Christensen.]

saadanne Værdier, har saa at sige slet ingen Raadighed over deres Formue.

Saa vidt jeg ved, har en Række Stater, derunder Sverige, Holland og Belgien, afsluttet en Overenskomst med Tyskland om en Regulering af dette Forhold, som derved er kommet ind under faste Former. Jeg tror, at den høje Regering vilde gøre sig fortjent ved at søge ordnet dette Forhold, der nu sætter mange Statsborgere i en meget vanskelig Stilling.

Jeg ser med Tilfredshed, at der paa Finanslovsforslaget er opført en Bevilling paa 93 000 Kr. til Udvidelse af Tønder Statsskole, og jeg gaar ud fra, at alle Partier vil kunne tiltræde denne Bevilling. Da det Udvalg, der behandlede de økonomiske Forhold i Sønderjylland, begyndte sit Arbejde i forrige Rigsdagssamling, havde Lederne af de to danske Statsskoler i Tønder og Aabenraa Foretræde for Udvalget for at forebringe deres Ønsker. Disse gik ud paa, at Skolerne fik de nødvendige Indretninger, saa at de i nogen Grad kunde komme paa Højde med Tidens Krav. Vi glæder os til, at Forholdene ved Tønder Statsskole nu kan blive betryggende baade med Hensyn til Lokaliteterne og til de fremtidige Forhold vedrørende Undervisningen.

For Aabenraa Statsskoles Vedkommende findes der ikke opført nogen Bevilling paa Finanslovsforslaget, og jeg maa forstaa det saaledes, at Regeringen maaske mener at maatte nøjes med een Skole ad Gangen. Jeg vilde af mange Grunde anse det for meget ønskeligt, om denne Bevilling kunde blive givet allerede i Aar; men hvis dette ikke lader sig gøre, haaber jeg, at Skolens Ønske om en ny Gymnastiksal, en Idrætsplads og andet, som ligger paa Linie med det, som Skolens Rektor skitserede over for Udvalget, kan blive opfyldt til næste Aar.

En Bevilling paa 37 000 Kr. til det tyske Privatgymnasium i Aabenraa gav det ærede Medlem Hr. P. Mortensen Anledning til nogle Bemærkninger. Han forstod ikke rigtig den fortsatte Velvilje over for tyske Skoler i Sønderjylland, men mente, at denne Bevilling maatte hænge sammen med den Skolen bevilgede Eksamensret. Ja, utvivlsomt, saadan er det vist. Men denne Eksamensret har jo sin egen specielle Historie, som det ærede Medlem ikke er ukendt med. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem mener, at naar denne Eksamensret er givet Skolen, burde det være en Forudsætning, at Skolen vilde være loyal over for

det danske Rige og den danske Grænse, hvad den efter det ærede Medlems Mening — og her kan han vist have Ret — absolut ikke har været. Men vi har saa Lov til at haabe, at Skolen og dens Ledelse vil drage de nødvendige Følgeslutninger for Fremtiden og afholde sig fra danskfjendtlig Agitation.

Over for en saadan Bevilling til det tyske Privatgymnasium er det saa meget mere paakraevet, at den danske Statsskole i Aabenraa sættes fuldt paa Højde med Tiden, saa at den paa lige Fod kan optage Konkurrencen med en Skole og et Skolevæsen, hvis Midler flyder af tilsyneladende udtømmelige Kilder. Jeg skal tilføje, at jeg gaar ud fra, at der tilsikres den nye matematiske 1ste Gymnasieklasse, der i Aar er oprettet paa Skolen, og som har faaet saa god Tilslutning, Midler til at kunne fortsætte.

Til Slutning skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Schmidt. Det er jo ikke første Gang, det ærede Medlem fra denne Talerstol har talt om en større Selvstændighed for Sønderjylland, et udvidet Selvstyre for denne Landsdel. Et øget Selvstyre har været en Station, en Etape paa Vejen mod Maalet. Jeg har svaret det ærede Medlem udførligt i Fjor og skal her kun sige et Par Ord.

Et øget Selvstyre er jo i sidste Instans et Spørgsmaal om Grænsen. Vi har fra dansk Side — ogsaa over for den Pjece, som Mr. Bruce har udsendt — klart afvist enhver Diskussion om Grænsen. Vi har med Smerte affundet os med Tabet af et Stykke gammelt dansk Rigsland, gammel dansk Kulturjord i Sydslesvig; vi respekterer Afgørelsen i 1920, og vi har trukket Grænsen saaledes, at et godt og naboventligt Forhold til det tyske Folk naturligvis burde være blevet Følgen af denne Grænsedragning.

Det Spørgsmaal, der ligger os og det tyske Folk imellem, det er de Livsformer og de Livsvilkaar, som dansk og tysk Kultur Syd og Nord for Grænsen er undergivet, og her har vi ud fra vor Overbevisning om, at dette var det rigtige, til enhver Tid søgt at gøre vor Pligt over for det tyske Mindretal. Skulde det tyske Mindretal og vore Naboer i snævrere Forstand Syd for Grænsen da ikke snart være saa vidt, at man ogsaa fra deres Side kunde slaa ind paa den fredelige Linie, som Rigsregeringen fra Berlin træder ind for? Hadet er en daarlig Nabo, siger Hr. Holz, der skriver i et anset tysk Tidsskrift; han har skrevet dette en af de sidste Dage. Skulde man ikke snart